

JAK JSME JEZDILI DO BULHARSKA - II.

Ášter½, 20 Á•ervenec 2010

Tak, a jsem tu s dalšním pokračováním našeho cestování do Bulharska. Vlak konečně dorazil do Burgasu, hned před vlakovým nádražím bylo autobusové nádraží a kašdohodinu odtud odjížděla nacpaná "harmonika" směr Slubobře a Vlas. Jak jsem řekla, jezdili jsme poštád k těm samým lidem, takže u jsme byli vlastně něco jako pá

Jednou jsme pájeli - a zrovna bylo svatého Vasilu - a proto se pán domu jmenoval stejně, konala se velká oslava a zrovna byla v plném proudu, když jsme konečně - po dvanácti hodinách zpošdní nabraných v Rumunsku - dorazili. Již značně "zrakijovaná" rodina nás bouřlivě pávitala a doprovodila nás do našeho pokoje. Já věděla, co sluší a patřímí, tak jsem okamžitě vybalila pytel kafe, pytel cukru, lahvičku slivovice, krabici kakaa a karton tvrdých Spart... a šlo se gratulovat. Ono to ani v tom Bulharsku s tím zásobováním nebylo dvakrát na úrovni. Ale holt Bulhaři nejsou tak nervní jako Rumuni, tak si to tak nebrali. V krámě byla akorát prodáváčka a pár konzerv a dva druhy sýra-balkán, který se jmenoval "sýřen" a takový žlutý sýr, který se dal krásně nastrohat a jmenoval se "kaškaval". zelenině měli akorát ocet (jako u nás) a vynikající - skutečně vynikající - slunečnicový olej. Voně tak nádherně, že jsme chodili i jen ošmávat tu vůni - jak řečníci. A bramborové placky v práškovu Vitana, na něm udělané, ty chutnaly jako mana nebeská. Kousek dál od nás bylo tržiště - kde jste sehnali všechno. A ani nemusíte smlouvat, stašilo s prodávajícím pokecat. S ším jsem teda já problémy rozhodně nikdy neměla. Měli jsme tam svou babku, která se jmenovala Lyra (přísahám, že je - právě to poetické jméno nás zaujalo), a ta nás "adoptovala". Když jsem u ní nakupovala poprvé, tak se mě zeptala: "Koukám na tebe - máš tu děti, ale žádného mužě - jak to kde ho máš?" Tak jsem jí řekla, že jsem rozvedená. "A pročpak jsi se rozvedla?" Tak jsem jí řekla, že mi byl nevěrnější a chodil za jinými ženami. "A tos udělala dobře! Já mám neteř, ten její chlastá a mlátí jí - všechno, čím žijeme, a by se rozvedla - a voně ne. Ten její parchant jí jednou zabije... Tak chudinky sirotečkové malí, tak voni vyráste bez otce - na, tady máš, dej jim ten meloun, aš maj aspoň vitamíny, když u nemaj tátu". A fakt si za ten meloun nevzala ani stotinku. Tak jsme tam chodili každě den a nakupovali výhradně u ní. Rajčata velký jako moje pašt, která měla krásně kořeněnou chuť a voněla sluncem, papriky, ze kterých páj krájení stávkala šáva, okurky, které měly lahodnou a nasládlou chuť a jiné věci, co zrovna měla. Občas nám šoupla něco navíc - třeba pytlík vajček nebo kus doma upečené buchty - páeci aby se ti chudáčkové sirotečkové taky aspoň najedli, když u nemaj tátu. Byla to každě den, tak jsem pak okamžitě po pájezdu vzala kilo cukru a šla se s ní pozdravit. S tím cukrem to bylo tak, normálně byl... ale zrovna v létě všichni zavázeli jak vzteklí. A tak se stal cukr na ty dva měsíce téměř úzkoprofilovým zboším. Bulharsko je totiž poštěnaná země. Je to vlastně nížina obklopená vysokými horami, ze kterých stéká dost vody, aby zavlašila úrodnou půdu. K tomu to sluče a to teplo....prostě vešer tam zarazíte klacek do země a druhý den vešer máte šesat ovoce. Jo, lidi tam mají, díky té sluneční energii, pášný temperament. Jednou jsem svědky scény, kdy stál na ulici policajt a proti němu nějaký pán a štrášlivě na sebe řvali a máchali rukama. Báli jsme se, jestli se snad nezašone štítet - ale bylo nám vysvětleno, že se ten pán jen ptal na cestu a ten policajt mu to podrobně vysvětloval. Fakt je, že se rozešli v dobrém...

na doby dávno minulé vzpomíná - Alena Puntík (pokračování páš)